

Ван хришћанства Европа нема ничим да се похвали. Без Христа Европа је најсиромашнији просјак и најбезочнији пљачкаш овога света.

Бунт Европе против Христа у наше време то је највећи и најгнуснији догађај у историји света. Ми можемо рећи: Сви су путеви Западне Европе немилост и лаж. Ко ће нас опореди? Наше болно искуство то потврђује. Огромно и страшно искуство српско, за последња два столећа. Јер, чим су се праоци наши, сељаци шумадијски, почели дизати на Азијате, за слободу своју, Западна Европа се почела показивати непријатељем наше слободе.

Отуда је јасно да су и ратови европски произашли од рата Европе против Христа. И то не од јуче него из давна. Од када? Откад јој је папа учинио Христа мрским, а Лутер протумачио Христа погрешно.

Европски империјалисти разносе смрт по целој свету. Европски револуционари носе барјак смрти. Модерна Европа је синоним смрти.

Европа је јерес. А свака јерес хришћанска је гора од незнабоштва.

Зашто је српски народ тако горко настрадао? Зато што се одвојио од својих богоносних отаца и витезова и пошао за безбожницима и јеретицима европским.

Заиста није сасвим бесмислена тежња људи да постану богови и синови Божји. Божји дах живота је у њима. Бог је постао човек да човека учини Богом — то је зенит историје људске, то је свршетак дуготрајне ноћи кроз коју је род човечији путовао!

И као личности и као чланови Цркве ви сте у оба случаја светиња Божија. Тиме су најбоље решена два питања која незнабожни свет никако није могао решити; два питања, због којих је Европа примила заиста реке крви па их оставила нерешене. А то је питање личности и заједнице, или речено туђим речима: индивидуализма и социјализма. Личност је престала сматрати се светим храмом Духа Божијега и друштво се престало сматрати светом Црквом, тј. светом заједницом или још боље породицом Божијом.

СВЕТИ НИКОЛАЈ ЖИЧКИ: КРОЗ ТАМНИЧКИ ПРОЗОР

ЕУ је наше природно окружење, јер Србија није на евроазијском континенту, ни у Америци, већ у Европи, изјавила је 12. марта 2017. Јадранка Јоксимовић, министар за европске интеграције у влади Александра Вучића. Не може ни бити другачије, него да се преварна и штетна «оријентација српске спољне политике», брани баш оваквим «аргументима». Заправо, полемика о том питању је у главним медијима у Србији забрањена. Зашто? Јер ЕУ у Србији спроводи демографски геноцид и колонијалну пљачку највећих размера у њеној историји.

У овим судбоносним мартовским данима, између 24. и 27. треба да разумемо да су и 1941. и 1999. српски народ и његова Црква устали за слободу и за савез са Русијом, дакле за морални закон и православно јединство, када су били нападнути од богоотпадничког Запада.

Веома је међу Србима вољен и поштован Свети Владика Николај, али се властодршци на његово учење не базирају. Све што је он, заточен у логору Дахау рекао о Западу и о Европи, за нас једнако и још више важи сада, после свега што смо од Запада и ЕУ доживели крајем 20. и почетком 21. века.

Постзападни свет, како га је, на [Валдајском форуму прошлог октобра](#), дефинисао аутор овог појма, бразилски истраживач Оливер Штенкел, је свет у коме САД више немају привилегије хегемона, које су стекле по окончању хладног рата. То онда, аутоматски доводи у питање место и улогу и свих њихових изведених евроатлантских творевина, као што су НАТО и ЕУ. Штенкел сматра да нас постзападна ера у коју улазимо и истинска мултиполарност која се већ гради, могу увести у поредак који ће бити демократскији него било који претходни у светској историји, са вишим нивоом дијалога, већим ширењем знања и иновативним и ефективнијим него досад, методима реаговања на глобалне изазове. И то упркос томе што у Харварду са носталгијом гледају на протекли миленијум «у коме је Европа била политички центар света». О каквој је Европи реч, осетили смо, а и рекао нам је Свети Владика Николај.

«Свет објективно постаје постзападни и мултиполаран», изјавио је 9. марта ове године Сергеј Лавров, после разговора са својим немачким колегом Зигмаром Габријелом, «а главни играчи морају спознати своју објективну одговорност за стабилност», додао је Лавров.

Полазећи од нашег духовног и историјског наслеђа, али и од нове реалности која је у свету настала руском одбраном Сирије, Брегзитом и победом Трампа, и која се остварује кроз БРИКС, ШОС, Велику Евроазију и ЕАЕС (и њихове нове финансијске институције), а добија и своје динамично теоријско тумачење, обавезни смо да покушамо да дамо одговор на питање шта у цивилизацијском, а шта у политичком и економском смислу представља Србија у постзападном свету. Шира варијанта овог питања, али и део одговора, садржан је у теми нашег скупа: «Југоисточна Европа и евроазијски концепт сарадње».

Поводом започињања преговора са Србијом о стварању Зоне слободне трговине (ЗСТ), о чему је у мају 2016. одлуку донео Високи Евроазијски савет ЕАЕС, експерти Руског савета за међународне послове сачинили су недавно студију [«Србија-ЕАЕС: перспективе интеграције у оквиру Зоне слободне трговине»](#). Они на средњи рок предвиђају три могућа сценарија развоја односа Србија-ЕАЕС, и то: 1) Једнострана оријентација Србије на ЕУ; 2) Србија и ЕАЕС као «привремени савезници» и 3) «Мост» између Европе и Евроазије. Руски стручњаци изражавају наду у реализацију трећег сценарија (иако засад нема преседана да је нека земља чланица ЕУ и да има слободну трговину са Русијом), базирајући то на неким изјавама српских државних руководилица, упркос неповољној структури трговинске размене (18.128 и 2.220 милијарди евра, били су укупни обими трговинске размене са ЕУ и Русијом у 2015. години).

Значај преговора о ЗСТ са ЕАЕС не треба прецењивати, јер Србија већ има билатералне уговоре о слободној трговини са Русијом, Белорусијом и Казахстаном, а успостављањем ЗСТ са ЕАЕС то би се проширило и на Јерменију и Киргизију, економски најслабије чланице ЕАЕС.

С друге стране, имајући у виду катастрофу коју су српска привреда и финансије доживеле најпре западном агресијом, а затим уласком у колонијални однос са ЕУ, па ће по проценама неких економиста, српској индустрији бити потребно око 30 година, са стопом развоја од бар 5% годишње, да достигне ниво из 1989. године, укупан обим и развијеност српске производње су такви, да би четврти могући сценарио, односно преоријентација са ЕУ на евроазијске интеграције, био не само могућ, већ и пожељан за Србију.

Србија је била и остала један од источника праве хришћанске, православне цивилизације, која данас, преко Русије, али и на основу српског жртвеног отпора агресији постхладноратовског англоамеричког унилатерализма, игра кључну улогу у формирању постзападног света.

Србија није никада била део западног света, а покушај да се она у њега силом увуче, је покушај њене

аниhilације. Како таква аниhilација изгледа у пракси, пример су данашња Хрватска, Украјина, Монтенегро, па и терористи и мафијаша у Босни и на Косову.

Неутралност Србије није могућа, јер јој је део територије под класичном окупацијом. Прокламована неутралност је дакле лажна, што се види из чињенице да је утицај Запада у свим сферама, од одбране и безбедности, до духовности и културе, доминантан, прави окупациони. У таквим условима, демократски политички процес је само привид, варка и манипулација.

Еврофанатизам садашњих београдских власти је у сукобу са здравим разумом и може се објаснити само зависношћу појединаца у врху од Запада и потребом да се оправдају уступци којима се јача „независност Косова“, односно мафијашко-терористичка НАТО квазидржава, коју ето, подржава ЕУ.

Запад је свој крсташки рат против Балкана, започео још у четвртном веку, у првим данима хиљадугодишњег хришћанског РOMEЈСКОГ царства. Сва његова достигнућа утемељена су на пљачки Истока. Кроз српско и руско царство улога катехона је настављена. Ред је да се Србија придружи Русији у стварању постзападног света, јер је дала свој допринос и њеном уздизању и општој победи човекољубља.

Битно за евроазијски концепт сарадње није то да ли ће и када Србија постати пуноправни члан Евроазијског Економског Савеза, већ чињеница да је тај концепт сарадње супериоран јер Божји морални закон у њему игра најбитнију улогу. Сарадња је заснована на равноправности, добровољности, узајамном поштовању и узајамној користи, без мешања у унутрашње политичке и економске односе у појединим земљама.

Данас је и америчка администрација почела да прокламује немешање у унутрашње ствари. То је последњи тренутак за Србију да почне да води суверену политику развоја, уместо колонијалног потчињавања Западу, и суверену политику отклањања последица агресије Запада, која је поделила државу и народ, створила систем хашке уцене, опустошила економију, створила самообнављајући систем свеопште корупције и ударила у темеље наше духовности.

На периферији непријатељског Запада који деградира, Србија би нестала. У свом вековном и једином истинитом, православном цивилизацијском окружењу, Србија ће бити у центру нове историје и опет ће бити велика.

Излагање Владимира Кршљанина, амбасадора СРЈ, председника Српског одељења Међународне словенске академије на Међународној конференцији „Југоисточна Европа и евроазијски концепт сарадње“, одржаној 24. марта 2017. године у Руском дому у Београду.